

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2620/2022
08.09.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., коју заступа Зоран Орел адвокат из ..., против туженог Центар за социјални рад Апатин, ради исплате по основу радног односа, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против решења Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2052/22 од 18.05.2022. године, на седници одржаној 08.09.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против решења Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2052/22 од 18.05.2022. године.

Образложење

Пресудом због пропуштања Основног суда у Сомбору П1 489/21 од 12.11.2021. године усвојен је тужбени захтев тужиље (став први изреке) и обавезан тужени да исплати тужиљи, на име накнаде трошкова за исхрану у току рада и накнаде за коришћење годишњег одмора, износе од по 1.000,00 динара почев од априла 2018. закључно са децембром 2020. године, са законском затезном каматом на сваки од тих износа, са роковима доспелости назначеним у другом ставу изреке те пресуде. Трећим ставом изреке наведене пресуде обавезан је тужени да накнади тужиљи трошкове парничног поступка у износу од 9.000,00 динара.

Решењем Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2052/22 од 18.05.2022. године, одбачена је жалба тужиље изјављена против пресуде због пропуштања Основног суда у Сомбору П1 489/21 од 12.11.2021. године.

Против правноснажног решења донетог у другом степену, тужиља је благовремено изјавила ревизију, због битних повреда одредаба парничног поступка.

Испитујући другостепено решење у смислу члана 420. став 6. у вези са чланом 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13 - УС, 74/13 - УС, 55/14, 87/18, 18/20) Врховни касациони суд је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП о којој ревизијски суд пази по службеној дужности. Нема ни повреде из члана 374. став 1. ЗПП, јер је другостепени суд правилно применио одредбе

процесног закона и за своју одлуку дао правилне, јасне и довољне разлоге о свим битним чињеницама.

Првостепени суд је донео пресуду због пропуштања, након што је тужиља 28.04.2021. године поднела тужбу против туженог ради исплате накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора у износима од по 1.000,00 динара за сваки месец периода од априла 2018. до децембра 2020. године са законском затезном каматом у означеним периодима доспелости. Туженом је тужба достављена 17.05.2021. године, уз решење суда од 13.05.2021. године којим му је наложено да у року од 30 дана од пријема тог решења поднесе одговор на тужбу и којим је упозорен на последице пропуштања. Како у одређеном року тужени није поднео одговор на тужбу суд је, применом члана 350. ЗПП, донео пресуду због пропуштања којом је усвојио тужбени захтев тужиље, наставши да су за то испуњени сви законски услови. Одлучујући о тужилиној жалби и имајући у виду да је тужиља поставила јасно опредељен тужбени захтев, који је у целости усвојен пресудом због пропуштања, другостепени суд је закључио да жалбени наводи о недостацима тужбе у погледу висине тужбеног захтева нису од утицаја на правни интерес за изјављивање жалбе, с обзиром да је првостепени суд, усвојивши тужбени захтев тужиље, поступио на начин прописан одредбом члана 3. став 1. ЗПП - у границама постављеног тужбеног захтева, због чега тужиља нема правни интерес за изјављивање жалбе, па је тужиљину жалбу одбацио применом члана 389. у вези с чланом 378. ЗПП.

Правилна је одлука другостепеног суда.

Ревизијско указивање тужиље да је суд требало да примени одредбу члана 9. ЗПП и да спречи злоупотребу права од стране туженог (пропуштањем да одговори на тужбу чиме је омогућио доношење пресуде на основу пропуштања и „значајно смањио накнаду трошкова“ које дугује тужиљи“), с обзиром да је тужиља у тужби предложила и да се изведе доказ вештачењем на околност утврђења висине дугованих износа није од утицаја на другачију одлуку. Према одредбама члана 3. ЗПП, у парничном поступку суд одлучује у границама захтева који су постављени у поступку (став један), а странке могу слободно да располажу захтевима које су поставиле у току поступка, да се одрекну захтева, признају захтев противне странке и да се поравнају (став два), при чему суд неће да дозволи располагање странака које су у супротности са принудним прописима, јавним поретком, правилима морала и добрим обичајима (став три). У поступку у парницама из радних односа примењују се одредбе ЗПП из чланова 436. до 441. ЗПП, с тим да ако у одредбама ове главе није другачије прописано, примењују се и остале одредбе овог закона (члан 436).

Дакле, тужиља је тужбом захтевала исплату накнада које се односе на трошкове за исхрану у току рада и накнаду за коришћење годишњег одмора у јасно означеним износима за период од априла 2018. закључно са децембром 2020. године с каматом и, с тим у вези, поставила јасан и одређен захтев. Тужиља, чијом радњом се покреће парнични поступак (подношењем тужбе) и о чијем захтеву се доноси судска одлука, је била овлашћена да свој тужбени захтев, уколико је сматрала да су дуговани износи виши, постави и у вишем износу, али то није учинила. По таквом одређеном новчаном потраживању првостепени суд је, по пријему тужбе, поступио у складу са одредбама Закона о парничном поступку, припремајући главну расправу у смислу чл. 289, 296. и 297. ЗПП, доставивши туженом одговор на тужбу уз упозорење о последицама

пропуштања достављања одговора на тужбу. Тужени није поднео одговор на тужбу у одређеном року, чиме је поступио на један од могућих начина, у складу са својим процесним овлашћењима. Суд је, закључивши да су испуњени услови из члана 350. ЗПП, донео пресуду због пропуштања којом је усвојио тужбени захтев тужиле. У таквој ситуацији првостепени суд је одлучио у границама стављеног тужбеног захтева и тужбени захтев тужиле усвојио, те је другостепени суд правилно оценио да тужила нема правни интерес за жалбу управо због тога што је њен тужбени захтев у целисти усвојен.

Није основано ни указивање ревидента на различито поступање првостепених судова у истоврсним споровима када тужени не достави одговор на тужбу (у којим тужбени захтеви не буду усвојени или се жалбе тужилаца третирају као предлози за враћање у пређашње стање) и указивање на то да се ревизија изјављује и с позивом на члан 404. ЗПП. У конкретном случају ревизија није изјављена против мериторне одлуке (пресуде), већ против решења, а посебна ревизија из члана 404. ЗПП може се изјавити само против правноснажне пресуде донете у другом степену.

На основу изложеног, Врховни касациони суд је ревизију одбио као неосновану, применом члана 414. став 1. у вези са чланом 420. став 6. ЗПП.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**